

TRESOR DELS AVIS

REVISTA MENSUAL DE ETNOGRAFIA MITOLOGIA I
FOLKLORE DE BALEARS

PUBLICADA PER
ANDREU FERRER

SUMARI

Elements folklòrics referents als Moros —*Tradicions.*—Jordi d'es Recó.—*Sa Font de Xorrigo.*—*Sobre la Font de Sa Gruta.*—Francisca Casabiduria de Salomó.—El Director.—*Na Cicilia.*—(*Cançó popular.*).—tany.—Folklore del día de St. Juan.—Andreu Ferrer.

TREASOR

DEPT. A VIZ

1900

1901

1902

1903

1904

1905

TRESOR DELS AVIS

REVISTA D'ETNOGRAFIA, MITOLOGIA I FOLKLORE
BALEARS

ELEMENTS FOLKLÒRICS REFERENTS ALS MOROS

SA LLENEGADA DES CAVALL DEL REI EN JAUME (1)

Darrera 's convent de ses monjes d'Inca, a sa *costa des molins*, surt una timba a flor de terra i fa una regata, una especie d'arregussay.

Diuen que va esser que'l rei en Jaume, com perseguía's moros per esyreir-los de Mallorca, un día era dalt es *puig major*, i los me veu devers Inca.

¿I que fa ell tot d'una?

Pega esclàfit i esperonada an és cavall i es cavall llongo, i se tirá just demunt aquella timba.

Es cavall llenegá d'una pota, i tant fort aferrava, que va fer aquélla llenegada, aquell arregussay, qu'encara s'hi veu ben senyat i ben conixedor.

A n' és moros al punt los hagué assolits, i es bossins més grossós que'n deixá foren ses oreyes.

(1) M'ho contaren mos amics D. Gabriel Llopart, Pvre., catedràtic del Seminari, i D. Nadal Garau, Pvre., natural d'Inca, que los ho contaven com eren atlotons.

Ell no s'hi posava per poques, no, aquell rei.
Ni s'en porien riure gens.

SES POTADES DES CAVALL DEL REI EN JAUME (1)

En *es coscoys*, per ont passa sa partió entre Marratxí i Santa Maria, se veuen un clotets com a potades de cavall, i quant pujau an es castell d'Alaró, devers mitján lloc, si ho mirau be, també n'hi veureu de clots dins sa penya, que ho pareixen potades de cavall.

Díu la gent que les hi va fer el cavall del rei en Jaume com perseguia 's moros de la muntanya, i des puig de So 'n Cos de Marratxí amb un llongo se tirá a n' *es coscoys* de Santa María i amb un altre a n' es castell d'Alaró.

¡Ves si ho havia d'esser abrinat i bufarell aquest cavall, que pegás tals llongos! i ¡si hi havia de ferir rostit amb ses potes per allá ont s'afuava!

No hi ha remei: es cavall havia d'acompanyar es cavaller.
Segons s'atlot, ses juguetes.

DE COM EL REI EN JAUME VA PENDRE 'S CASTELL D'ALARÓ (2)

¿Quin mallorquí hi ha que no haja vist may, d'aprop o de lluny, *es castell d'Alaró*, aquest puig agüionat que guaita par-demunt ets altres, coronat d'aquell penyalar soberc, altíssim, boirós, grotesc, sublim, com una torre colossal encastellada allá dalt per dominar Mallorca? Aquest penyalar s'en puja centenars de pams tayat a plom per tots es vents fora per sa banda de mestral, aont sa cresta terrosa que munta des puig veinat, el tapa i s'estén per tot es tossal, reblert de pins, auzines i altra garriga, fent de peanya i catifa a *la Mare de Deu del Refugi*, que just a sa cucuya hi té un santuari venerable, aont pujen es devots.

(1) M'ho contaren mos amics els preveres D. Bartomeu Alcover i D. Francesc Forteza, que ho han sentit contar mi! vegades per Santa Maria, i D. Juan Rosselló, de So'n Forteza, d'Alaró.

(2) M'ho contá mon amic coral En Pere Sampol i Ripoll, que com era atlotinoi ja hu sentia contar a la gent per Alaró.

à e's amics de ses perspectives estupendes i des panorames sublims.

Idò aquest castell era des moros com vengué'l rei En Jaume, i ja hu crec que 'ls ho volgué prendre.

¡Bo estava ell per deixarlos-hi capllevar!

Sobre tot, ja'ls ha investits amb so seu exèrcit pe'sa banda des camí que hi pujen, que no n'hi ha d'altra.

Es moros, que sempre atalaiaven perque massa se veien s'arruixada demunt, figurant-se que'ls s'havien de fer seu amb quatre grapedes, ja son partits per avall per avall a capturar-lo.

Els contes els-e sortiren erráts. Amb tot i dar tanta de fua, no'l pogueren fer recular una passa; foren ells que varen haver de recular, perque no hi porien estar persones nades devant el rei En Jaume i es seu cavall, si era per batallar.

Aont les tengueren fort va esser allà ont comensen es graons de s'escalonada, a mitján coster, d'un rost espantós. Idò per aquella empitada s'enfilava aquell cavall, i hi deixá ses potes senyades, qu'encara ara s'hi coneixen i prou...

I aquell animalet per amunt i per amunt com un aucell; i el rei En Jaume, espasada vé i espasada va a dreta i esquerra; i caps de moro en l'aire, i cossos xapats en creu, i sang per liarc que brufava aquelles penyes i s'herbei que s'hi congriava, qu'encara n'está clapat...

Si hi anau, i mirau arreu per devora aquelles potes senyades a sa penya, hi veureu un herbum, molt atepit, clapejat de vermey fosc.

Qualsevol alaroner vos dirá qu' allò es de sa sanc des moros.

¿Que me 'n direu? Ell el rei En Jaume aná fentse sempre per amunt i per amunt, i els cristians, ja hu crec, darrera ell; i es moros, es qui no eren bocins o no redolaven rost avall malferits i calcigats ¡des cristians, prengueren escalonada, i ¡per amunt! a tancar-se dins es castell. Pero'l rei En Jaume els anava tan aprop, que no 'ls-e deixá tancar sa porta, i se'n hi entrá amb tots los seus.

Es pobres moros sols se pogueren escapar del rei En Jaume tirant-se dalt-a-baix d'aquell penyalar.

Per no ferse mal s'hi amollaren amb so cap dins una aufàbia.

Es bocí més gros no era com s'oreya.

PRESA DES CASTELL DE SANTUERI (1)

Ja sabeu aont és aqueix castell.

Anant de Felanitx cap a n-es port, primer trobau es *puig de Sant*

Sauvador i llavò's *castell*, un puig coronat d'un grandíós penyalar qu'es moros el feren *castell*, i en vía ninguna els-o porien prendre, en no-esser per fam, després de sa venguda del rei En Jaume.

Es cristians els hi tenien ben mal a pler allà dalt, i no tengueren altre remei que fer-los una engallada per treure-los-se d'aquell puig.

Varen compondre de fer un gran ball dalt s'era de la Badalona, que cau baix des castell a sa banda de *la vila*, confiant qu'es moros s'hi embadalirien mirant ballar, perque n'eren molt afectats, i així 'ls investirien pe' s' altre, pegant-los de cop descuit.

Així hu feren, i ja hu crec que tots es moros de cop ja 'ls-e varen tenir badocant a sa barbacana des castell, cuidant-se a treure'ts uis d'embadalits amb sos bots i revolts de ses balladores felanitxeres, que liavò ja'n volien amb-e qui alenava per ballar fi i garrit.

Tots exisats i bruixats amb so ball, jses derrereres que tenien es moros de qu'es cristians les haguessen d'investir! figurant-se que tots eren a veure ballar.

Es contes foren ben errats, perque'es cristians, com veren sa seua bona, investiren es castell pe's'altra banda, i per amunt com estels!

Com es moros s'en temeren, es cristians ja 'ls foren demunt, i no 'ls-e quedá altra defensa que tirar-se de dalt a baix des penyal.

Es primer que s'hi amollá va esser enfonyant es cap dins una aufàbia, cregut de qu'així no se faria mal.

Com se suposa, ell i s'aufàbia i s'aufàbia i ell se feren mil benes com pegaren abaix.

Ets altres d'allà dalt cridaren:

—¿Que no t'has fet mal?

—No gens, va dir un porqueret que justament era per allà derrerera guarda, i hu sentí i se va creure que le hi demanaven a ell.

Es moros, creguts de qu'era aquell de s'aufàbia, en cercaren una de ben gran cada un, e-hi enfonyen es cap, i s'hi amollen dalt a baix des penyal ben rabents.

I ¿que havia de succeir més qu'una trencadissa espantosa d'aufábies, i una esclafadissa feresta de moros, que no'n romangué cap per contar-ho.

Si hi anau per allà, encara veureu una estesa de tests i qualqu' osentre i entre.

S'AVENC D'EN CORBERA (1)

Ben aprop de ses cases de Canet, d'Esporles, e-hi ha un grandíós avenc, que tira ben endins cap a Ciutat.

S'hi havien d'amollar amb cordes, però ara es senyor e-hi ha uberta una mina foradant sa pedra viva, i hi poren entrar peu pla.

Se conta que, com el rei En Jaume tenia sitiada la Ciutat, es moros s'hi amollaren per tairar s'aigo a s'eczèrcit sitiador perque sabien ells que ses venes de *sa font de la Vila* venen de *sa Granja*, d'allà dessá Esporles, i passen per baix d'aqueix avenc, i contaven fer-hi una mina per tayarles.

El rei En Jaume s'en degué tèmer i'ès segur qu'els ho va esborronar, gràcies a Deu.

PETJADES DÈS CAVALL DE ST. JORDI (2)

Es pas des moro és una dressera molt aspra des port de Valldemosa, cap a la vila.

Quant St. Jordi treia's moros de Mallorca amb el rei En Jaume, fogien ells de Valldemosa per aqueixa dressera i St. Jordi 'ls encal-sava.

Com va esser an aquell penyal tan ferest que hi ha an aquella dressera, es cavall e-hi devallá per demunt de quatres, i hi estampá: ses quatre potes, que hi romangueren senyades, i encara se coneixen prou bé, i ben fondes que son.

Si no hu creis, anau-hi a tocar-ho amb ses mans.

¡Sí que hu de via esser de primera, aquell cavall!

Jordi des Recó.

(1) M'ho contá mon amic coral D. Lloatxím Gual de Torrella, senyor de Canet, aont sempre ha sentit contar aixó.

(2) M'ho contá el meteix Fiol de Valldemosa.

DELS AMICS DE LA TRADICIÓ POPULAR

De la diligent e il·lustrada mestre nacional de Son Carrió, tan amiga de tot lo que en les lletres té una valor real i positiva i de tot lo que té sabor de la terra hem rebut dos treballs, el primer dels quals son dues tradicions sobre els Moros que les van a continuació:

SA FONT DE XORRIGO

Dins la possessió de Xorrigo, a devora la vila d'Algaida hi ha una font de la qual en brolla un rajolí d'aigo molt fresca i bona, dins una cova aont s'hi ha d'anar per una especie de carreró tan estret que sols hi pot passar una persona. Es l'única font que hi ha per aquells entorns.

D'aquesta font a Algaida s'en conta lo sigüent: Es senyor de Xorrigo tenia un esclau moro el qual un díu es presentá a éll i li digué: «Dins aquest a possessió hei corre aigo. Si vos me prometeu dar-me en camvi sa llibertat, jo hi feré brollar una font».

Es senyor quant el sentí se posá molt content perque s'aigo li feia més fa'ta qu'el pa i va prometre a l'esclau que si feia brollar aigo el deixaria lliure.

L'esclau s'arretglá de tal manera que feu brollar aigo crestallina amb molta abundancia; Però es senyor a les hores es va refer i no volgué cumplir la seua paraula.

En vista d'això l'esclau determiná aixugar la font desviant l'aigo, i així ho digué an es pastó que era molt amic seu. An es pastó li sapigué prou greu aquella determinació i amb moltes llástimes li demaná per favor que deixás un ratget encara que fos petit, tant sols per poder apagar la set quant gordás el bestiar. Es moro hei consentí en pactes de que es senyó no hu sapigués i feu sortir ben amagadet es rajolí qu' encara brolla.

A Palma hi ha una dita popular referent an aquesta font. Quand un no vol o no pot dar aigo a un altre, li díu en tò de broma: «Ves a beure a Xorrigo».

SOBRE LA FONT DE SA GRUTA

Llegida la tradició sobre aqueixa Font des Puig de Son Servera que contá el Sr. Servera en el derrer n.º de TRESOR DELS AVIS he poguda arreplegar per aquí aqueixa altre que té molta semblança amb la de Xorrigo que precedeix. Vet-la aquí:

Diuen que quant es moros foren expulsats d'aquelles terres n'hi en quedá un d'amagat que vivia pel camp i era molt amic d'un pastoret de Ca S'Hereu. An es Puig anomanat de Sa Font ja hi brollava aquesta però amb gran abundancia. Es moro deia sempre an es pastor que'l dia que s'en aniria, aturaria aquell broll d'aigo de la font. I es pastoret un dia li digué: Mira, si has d'aturar s'aigo, al manco deixa-m'en un ratget per jo beure.

I socceí que's moro un día s'en aná i abans va aturar s'aigo de sa font, no se sap avont, però en va deixar un ratget de sa grossaria d'un dobbé qu'ès es caudal qu'encara ratja. Per això diuen que *brolla un dobbé d'aigo*. (1)

Francisca Catany.

Son Carrió, Juny 1922,

(1) Aquesta aigo va avui a una cantina dins es corral de Ca ses Monjes de Son Servera i d'allà a una des poble.

SABIDURIA DE SALOMÓ

No és únicament l'Historia Bíblica qui parla de la sabiesa maravellosa del rei Salomó sino que aquest gran llibre de fulls escampats que's diu poble, té també les seues planes que ponderen les dots admirables de tal personatge.

Sia que per medi de les ensenyances de l'Església n'ha hagut coneixement, sia que haja hereditat de l'antigor la noticia d'aquell personatge, el fet és que la literatura popular té sobre éll passatges ben curiosos.

Es popularíssima la comparança *més sabi que Salamó o és un Salamó*, d'us general, com ho és també aquella cançoneta:

Salomó qui's tan sabut
va dí que'l temps mudaría
que sa dona cercaría
a s'home, i ja's vengut. (Mallorca)

Com a sentència sabia referent an els malalts tuberculosos també és notable aqueixa altre cançoneta:

Salomó va dí, va dí,
i en l'Escriptura se troba:
Malalt qui demana robà
és senya que's vol murí. (Menorca)

I heu son també aquestes altres aont s'admira la seua sabiesa:

Voldria de Salomó
la seva sabiduria
d'Absalón sa galania
i sa força de Sansó
i una explicació
com sa que St. Pau tenia (Artá)

Voldria tenir sa testa
i es sebre de Salomó
per explicá es sermó
que va fé es predicadó
enguany sa mitjana festa. (Artá)

Mes vet aquí aqueix altre element folklòric en que se pondera la sabiesa d'aquell rei, i que recullirem en el *Mitjorn-gran* de boca d'en Bartomeu Pons Moll.

Assò vol dir qu'era un pagès que tenia una estancia a mitges amb un senyor i la va sembrar de faves.

Com aquestes foren grosses, es senyó digué a nes pagès: Mira, com ses faves son a mitges, donem a mi ses faves i queJet tu amb ses faves. Però an es pagès no li feia gracia aquella proposta, sino que volia tenir la mitat de tot.

Després de molt de temps de raoná van determinar-se a aná a veure Salomó perque les tregués de raons.

Salomó era llavores un atlotet de devés vuit anys i el van trubar qui jugava fent ballar una baldufa.

Es dos pladetjadós comensen a explicar-li es cas, però ell pareixia que no'n feia cabal i sols no se deixá de jugar. Mes quant van haver acabat de contar-li, ell mentres seguia cordant sa baldufa se posa a cantar:

Sa fuá pes pobre
i es tronxu pes ric
i sa fava partit.
¡Balla petit!

J seguí jugant, però ells dos ja van tenir sa llissó de justicia que desitjaven i s'en van anar ben satisfets.

Com se veu, hi ha entre la literatura oral elements curiosos sobre el Rei que nos ocupa per això pregam an els «Amics de la Tradició popular» nos ajudin en la seua replega per lo que será bo atendre an el siguent

QUESTIONARI

- 1 ¿Qui era Salomó?
- 2 Que'n diu el poble referent a la seua sabiesa.
- 3 Dites, refranys, cançonetes, anècdotes i rondayes referents a tal personatge.

El Director.

NA CICILIA

Poc a poc

En trant dins el po-ble sent un combre

gà a ca na si cília, a ca na si

ci-lla jo l'he vist en tra'

Entrant dins el poble
sent un combregá,
a ca na Sicília (repetit)
jo l'he vist entrá.

—Bona nit, Senyora,
vulguim dispensá
qu'es la meva novia (bis)
qu'han de combregá.

Entrant dins la cambra:

—Sicília ¿cóm va?
—Malament, Riera, (bis)
malament me va.

—No ploris, Riera,
que no pots plurá,
teng una germana (bis)

t'hi podrás casá.

—No estic per cap germana
ni per cap jermá,
que's amb tú Sicília (bis)
que me vui casá.

—Vat aquí Riera
lo que'm vares da;
vataquí *el pendiente* (bis)
vataquí el collá.

Fe vení un confés
que'm vui confessá.
I amb tres parauletes (bis)
Sicília expirá.

La treven de casseva
per dur-la a enterrá
i se tirá allá enterra (bis)
i la va besá.

—Adiós Sicília,
ja no'm puc casá,
Adiós Sicília, (bis)
ja no'm puc casá.

FOLKLORE DEL DÍA DE ST. JUAN

El poble conserva reminiscencies d'aquells temps primitius en que celebrava amb tot esplendor les festes solsticials que el 24 de Juny dedicava a *Fortuna Fortis*.

Encarara son observats en aquest dia pel jovent una partida de pràctiques molt curioses i se conserven moltes supersticions que ben aplegades contribuirien tal volta a posar en clar algunes de les cerimònies que en tals festes se celebraven. Vet aquí per ara les que tenim recullides:

1 Es general a totes les Balears el dir an e's atlots que s'han d'aixecar dematinet per veure *ballá es sol*, perque se creu que quant surt balla i fins n'hi ha qui los menen a certa altura per veurer-lo millor. Però per veure'l ha d'esser dins un ribell d'aigo o a través d'un cedàs.

2 A certs pobles i especialment a Menorca, en la nit del 23 se fan fogarons o festers, qu'en diuen *gales* i els atlots i fadrins passen la vetlada anant a saltar-los amb molt de truy i gatzara. També solen fersen en la ciasta o carrera de les cases de possessió en que solen cremar sa paya de faveres. Durant tota la vetlada se poden veure ençà i enllà dins tota Menorca les galcs o fogarades qu'aixequen ses flamades cap al cel.

3 A moltes viles de Mallorca és aquesta diada la senyalada per mudar de casa els qui van a lloguer; comensen la mudadissa de mobles dies abans i el vespre de St. Juan van ja a dormir al nou domicili. A Menorca, en aquest dia se fan i desfán els contractes d'arrendament per mudar-se per St. Miquel.

4 Abans de sortir el sol van també a cuyir *erba de St. Juan* que se posa en remuy dins una botella o pot amb oli d'oliva. Aquest suc serveix tot l'any per curar tays i ferides.

5 Si en aqueix dia dematinada poc abans de sortir el sol se sem-

bra un clavellé fa els clavells de molts variats colors. Altres diuen que s'han de regar amb aigo de set pous, perque aixó socceesca.

6 També creuen que perque els clavellers fassin clavells de tot color s'han de regar aquesta dematinada amb aigo de sang.

7 En aquest día es pagesos fan una creu a demunt s'era perque diuen que en totes ses messes des batre ses furmigues no s'hi acosten.

8 En la mateixa dematinada, també van a expolsar ets abres qui tenen poy o oruga perque diuen que al cap de quatre dies no'n tenen gens. El qui m'ho contava díu que ell heu té ben provat.

9 Si el día de St. Juan plou el ví será dolent: d'aquí aquell adagi mallorquí:

Sant Juan plovent

fa'l ví dolent.

10 Quant alguns se queixen de que pateixen dolors, maldecaps o desgracies se'ls-e contesta:

Fiets, tothom té

i Sant Juan té es xot.

11 Molts son encara dins la vila d'Artá els qui se recorden de quant en tal diada se feia una processó i a devant ella hej anava saltant i ballant un homo vestit de St. Juan amb una pell de xot i una creu alta, i acabada sa processó se passetjava pels carrers de la vila, entrava en les cases que'l volíen veure i ballava una estona allá dedins. Els atlots li cantaven:

Sant Juan llanut,

carregat de banyes

amb unes castanyes

i un peu pelut.

Ses atletes, ja més cerimonioses que'ls atlots, el rebien amb una candela encesa tot cantant:

San Juan hermós (altres diuen *pelós*)

va vestit de seda;

amb una candela

ajonoyem-mos, mos, mos.

Ara encara els nins i nines, se passetgen pels carrers en llargues fileres cantussetjant la mateixa cançó i ajonoyant-se al dir *mos* en el final. Se tornen aixecar i van repetint indefinidament la cançoneta, però falta la figura casi fantàstica de Sant Juan Palós que vagi saltant i ballant pels carrers.

S'en conserven moltes de pràctiques, cançons i costums en el dia de St. Juan entre gent gran i petita, però qui especialment conserva moltes preocupacions antigues son les jovenetes que en la vigilia i en el matí consulten els oracles i s'entreguen a pràctiques supersticioses per endevinar el seu destí. Entre aqueixes pràctiques citarem de moment les que fins ara tenim recullides:

12 El dissapte de St. Juan, al dematí sembren *tretze* ciurons i los reguen abundantement i el dia del Sant al migdia van a mirar quants n'hi ha que han nats i tants com n'hi hagi, revelen altres tants d'anys qu'estarán a casar-se.

13 El dematí del 24 les jovenetes tiren an el carrer l'aigo amb que s'han rentades i esperen que passi un homo an a qui si no'l coneixen li pregunten el nom perque creuen que aquest ha de ser el del seu espós.

14 El dissapte a vespre al anar-s'en a colgar tiren tres faves devall el llit a cluc uys, una sencera, una exceyada i un altra pelada. Al s'endemá dematí just que's desperten, encara a les fosques o amb els uys clucs han de paupar per devall es llit fins a trobar una de les faves. Si agafen la sencera s'enamorat será ric i sortat; si la exceyada será mitgelis, ni molt ric ni molt pobre, i si sa pelada será pobre i dissortat. An aqueixa pràctica hi ha gent gran que la conserva referintla a la seua propia sort.

15 Les fadrinetes just que s'aixequen van a plantar-se demunt al portal esperant que passi un homo, an el que pregunten el seu nom que será precisament el del qui s'ha de casar amb ella.

16 Al dissapte a vespre a les dotze de la nit s'aixequen les fadrines encenen dues candeles i les posen una a cada costat d'un miray i allá están mirant una estona creguent que per derrera elles hei passa la figura del seu enamcrat que veuen dins la lluna del miray.

17 Posen també un cedàs demunt els cornalons de tres cadires i ll'pregunten:

¿En Fulano que m'estima? Si no se mou és senyal que no, i si s'alça és que diu que sí.

18 Posen aigo teba dins un tassò o ribella i hei tiren un ou esclafat i diuen que en el vermey hei queden senyades les eines del seu enamorat. Això és: si surt com una arada serà conrador, si un martell picapedrer, si un banc fuster, si una espasa militar etc

19 També s'agafa un fenyedor i ademunt hei estenen una capa prima de farina de set pasteres, i el deixen tota la nit a sa serena. Al ondemá dematí hei troben senyades les eines del enamorat.

20 En la mateixa nit també tiren plom fus dins un ribell d'aigo tot diguent:

Sant Juan pelut,
Sant Juan pelat
treis-me ses eines
de s'enamorat.

i com els trossos de plom fus se solidifiquen al tocar l'aigo freda, en cada trosset que se forma hei veuen una semblansa a alguna eina que revela l'ofici del seu futur espós.

21 Dins una ribella amb aigo s'hi tiren paperets enrudillats contenguent cada un el nom d'un dels fadrins per qui sent simpaties; el primer qui dins s'aigo se desenrudilla conté el nom del qui ha d'esser son marit.

22 També posen un ribell ple d'aigo i hei tiren dedins tres gotes de cera diguent a sa primera: *Això és mu mare*; a sa segona: *Això és s'enamorat*; i a sa tercera: *Això sem jo*. Si sa gota darrera s'acosta més a la del enamorat senyal que se casará amb ell, si s'acosta més a la de sa mare, no s'hi casará.

Aquestes son les prácticques supersticiososes i costums que per de pronte teng arreplegadas entre Mallorca i Menorca; totes ben autèntiques, vives encara la major part, i algunes d'elles contades per perso-

nes que en llur joventut les executaven. Segurament que dins la nostra regió n'hi ha moltíssimes més i pregam a tots els «Amics de la Tradició Popular» que per be del nostre patrimoni folklòric que se perdrà irremisiblement si no se recull de bonhora, se cuidin d'anotar prest en les seues llibretes i enviar-nos copia de tots els elements referents an aquesta diada. Hi ha també cançonetes, mostra de les quals podeu veure en la secció *Calendari* del folletó que va en aquest número. A fi, idò, de posar cert orde en les contestacions, vagin resporguent al sigüent

QUESTIONARI

1 ¿Se celebra en la vostra vila festa popular o relligiosa? Descriuiu-la.

2 ¿Hi ha an aquesta diada costums especials en referencia a contractes de lloguers o altres semblants?

3 Anotau altres costums vivents o passades que cregueu notables.

4 Coneixeu cap práctica de gent gran, fadrins o d'atlolea, propia d'aquest dia, per l'estil de les que hem anotades per endevant?

Si s'en fan de germanes digau v. g: la 3-6-9 o les que sien se fan iguals.

5 Reculliu [les dites, refranys, modismes i cançonetes referents a la diada.

Que Deu vos don delit a tots per aqueix treball que se vos demana per la Patria.

DIRECCIÓ Y ADMINISTRACIÓ DE

TRESOR DELS AVIS

(Artá - Mallorca) :: Quatre Cantons - 3

EL TRESOR DELS AVIS publica cada més un quadern de 16 planes i un folletó d'una obra folklórica d'altres 16, formant amb un any dos toms de unes 200 planeş cada un,

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Exemplar. 1 pts
Semestre. 5 «
Any. 10 »

Redacció i Administració: Tip-Cat de A. Ferrer Ginart

Quatre Cantons 3. Artá (Mallorca)

En aquesta Administració se serveixen les siguents obres publicades.

Rondayes de Menorca.—Primer volum de Folklore Balear.

Vida Escolar.—*Dieta escolar* molt práctic de positius resultats en les escoles a la moderna Preu: 0 40 pts. exemplar, 4 00 pts. Dna.

Registro General Escolar.—Registre per les escoles aont poden consignarse tots quants de datos necessita un mestre. Engloba tots els registres obligatoris de les escoles nacionals. Ed. A. per matricula de 120 alumnes, 7 pts. exemplar. Ed. B. per matricula de 88 alumnes, 6 pts. Ed. C. per 64 alumnes, 5 pts.

Nocions de Ortografia mallorquina de utilidat per tothom. Preu: 0 75 pts. exemplar i 7 50 pts. Dna.

Los jardines bajo la lluvia.—Poesias por Luis Amorós Amorós.